

Rep. Nr. 39/15

*

AR. NB-004-04
E/XXXX

*

Eindbeslissing van
14 december 2015 bij
verstek

*

Beroep tegen de
beslissing van het Comité
van 20 februari 2004

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van: A..., verplegingsinstelling met maatschappelijke zetel te XXXX,

appellant, met als raadsman meester B..., advocaat te XXXX.

Tegen: RIZIV - DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

geïntimeerde, voor wie is verschenen, meester C... *loco* meester D..., advocaat te XXXX.

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 27 oktober 2015 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*
* *

Retroacten

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de beslissing van het Comité van 20 februari 2004, ter kennisgeving aangeboden aan betrokkene op 9 maart 2004;
- de beroepsakte van appellant van 8 april 2004, ontvangen op de griffie op 9 april 2004;
- de akkoordconclusie van 16 maart 2015, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 17 maart 2015;
- de vaststelling van rechtsdag op 27 oktober 2015.

Op de openbare terechtzitting van 27 oktober 2015 is C... verschenen voor de DGEC (de geïntimeerde) en werd zij gehoord in de uiteenzetting van de akkoordconclusie voor de geïntimeerde.

De appellant is op deze terechtzitting niet verschenen.

De debatten worden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 24 november 2015, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep, waar de zaak verder in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op 14 december 2015.

*
* *
*

1. Voorwerp van de oorspronkelijke vordering

De tenlasteleggingen hebben betrekking op een periode respectievelijk tussen 14.01.2000 en 07.11.2000 voor de tenlastelegging 1 en 20.02.1999 tot 05.11.2000 voor de tenlastelegging 2.

De processen-verbaal van vaststelling dateren van 01.02.2001, 19.02.2001 en 13.03.2001.

De tenlasteleggingen betreffen:

1. Het ten onrechte aanrekenen van de tegemoetkoming voor de verzorging en bijstand in de handelingen van het dagelijks leven op dagen dat geen verpleegkundigen in de instelling aanwezig zijn, vermits deze verstrekkingen onder meer "de verzorging verleend door verpleegkundigen" omvatten.

2. Het ten onrechte aanrekenen van de tegemoetkoming voor de verzorging en bijstand in de handelingen van het dagelijks leven vermits de verzorging die tot de verpleegkunde behoort (wondverzorging, subcutane inspuitingen, aërosols en sondevoeding) wordt uitgevoerd door personeel dat niet beantwoordt aan de vereiste kwalificatievoorwaarden.

2. De bestreden beslissing van het Comité

Bij beslissing van het Comité van 20 februari 2004 werd een administratieve geldboete met opschorting gedurende een periode van twee jaar opgelegd, ten belopen van 225,98 euro, namelijk 15% van het totaal bedrag van 1506,57 euro betreffende de prestaties vermeld in het proces-verbaal van vaststelling van 13 maart 2001. Met de andere processen-verbaal van vaststelling werd, gezien de verjaring, geen rekening gehouden voor wat de becijfering van de administratieve geldboete betreft.

Appellante werd verzocht de waarde van de betrokken weerhouden verstrekkingen terug te betalen, namelijk 19 568,34 euro.

3. Standpunt van de partijen

Beide partijen zijn het eens dat de beslissing van het Comité van 20 februari 2004 vernietigd wordt.

*
* *

4. Beoordeling

De Kamer van Beroep stelt vast dat de tenlasteleggingen teruggaan tot 1999-2000 en de nota voor het comité van de Geneeskundige Controle werd ingediend op 6 juni 2002 (zijnde meer dan 13 jaar geleden).

De Kamer van Beroep is dan ook van oordeel dat manifest sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn.

Artikel 6.1 EVRM bepaalt dat eenieder die bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn door een onafhankelijke en onpartijdige

rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld.

Het staat buiten kijf dat de procedure die tegen de appellant werd ingesteld voor een deel een strafrechtelijk karakter heeft. Er is sprake van inbreuken en naast de terugvordering van de ten onrechte aangerekende prestaties wordt tevens een sanctie tegen de zorgverlener gevorderd.

Om uit te maken of de tenlastelegging betrekking heeft op een strafbaar feit mag niet enkel worden gelet op de interne kwalificatie. Het woord 'strafrechtelijk' heeft een autonome betekenis. Om te bepalen of een maatregel als dusdanig beschouwd moet worden, moet gekeken worden naar de internrechtelijke kwalificatie van de inbreuk, de aard ervan en de ernst van de sanctie in het licht van het voorwerp en het doel van art. 6 EVRM (zie en vgl. EHRM, 8 juni 1976, *Engel tegen Nederland*, J.T. 1977, 485, hier navolgbaar).

Het staat aan de rechtscolleges om aan de hand van de gegevens van elke zaak afzonderlijk te oordelen of de zaak is behandeld binnen een redelijke termijn en, zo neen, de gevolgen vast te stellen die daaruit kunnen voortvloeien. Noch art. 6.1 E.V.R.M., noch enige andere bepaling van het verdrag of van de nationale wet geeft de gevolgen aan die de feitenrechter dient te verbinden aan de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden. Het verdrag bepaalt niet dat overschrijding van die termijn leidt tot niet-ontvanke-lijkheid van de vervolgingen, gegrond op de uitdrukkelijke vaststelling dat de procedure uitermate lang aansleept. Die gevolgen moeten worden onderzocht, enerzijds, uit het oogpunt van de bewijsvoering, anderzijds uit het oogpunt van de sanctie. De abnormale duur van de rechtspleging kan immers tot gevolg hebben dat bewijzen teloorgaan, zodat de rechter niet meer kan beslissen dat de feiten bewezen zijn: de overschrijding van de redelijke termijn kan ook nadeel berokkenen aan de beklaagde of aan de beschuldigde.

De redelijkheid van de termijn wordt beoordeeld aan de hand van de complexiteit van de zaak, het gedrag van de klager, het optreden van de relevante autoriteiten en het belang van de procedure voor de klager (zie en vgl. EHRM, *Pelissier en Sassi tegen Frankrijk*, 25 maart 1999, J.T. 1999, 545, hier navolgbaar).

De termijn begint in strafzaken te lopen vanaf het tijdstip dat de verdachte in staat van beschuldiging is gesteld. Dit wordt gedefinieerd als de officiële bekendmaking aan een individu door een bevoegde autoriteit dat tegen hem of haar ernstige verdenkingen bestaan van een gepleegd misdrijf. Men kan hierbij denken aan de datum van arrestatie, de datum waarop de verdachte officieel te horen kreeg dat hij vervolgd zou worden of de dag waarop een gerechtelijk vooronderzoek geopend werd.

Wanneer het rechtscollege regelmatig vaststelt dat de redelijke termijn overschreden is, zonder dat die omstandigheid invloed heeft gehad op de bewijslevering of op de uitoefening van het recht van verdediging, kan hij hetzij de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uitspreken hetzij een straf uitspreken die lager is dan de wettelijke minimumstraf, in overeenstemming met artikel 21ter V.T.Sv., hetzij een bij wet voorgeschreven straf uitspreken die echter daadwerkelijk en op meetbare wijze is verminderd t.o.v. de straf die hij had kunnen opleggen als hij de overdreven duur van de rechtspleging niet had vastgesteld.

De Kamer van Beroep stelt ten deze vast dat:

- De feiten dateren van 20 februari 1999 tot 5 november 2000 **(bijna 15 jaar geleden)**
- De nota voor het comité van de Geneeskundige Controle werd opgesteld op 6 juni 2002 (**startpunt** van de redelijke termijn).
- De Bestreden beslissing werd genomen op 20 februari 2004 **(meer dan 11 jaar geleden)**
-

De appellant heeft gelijk dat het lang tijdsverloop van de procedure zijn rechten van verdediging dermate heeft geschonden zodat deze een invloed hebben op de bewijslevering. Door het buitensporig lang tijdsverloop van de procedure wordt de appellant verhinderd om het bewijs van de tenlasteleggingen effectief te kunnen weerleggen.

Het abnormaal lang tijdsverloop van de procedure tast dan ook de bewijslevering aan. Het behoort immers aan de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle om het bewijs van de inbreuken te leveren. De zorgverlener tegen wie de procedure wordt gevoerd, dient echter de kans te krijgen om in alle redelijkheid deze bewijselementen te betwisten. De Kamer van Beroep stelt vast dat in onderhavig geval de geïntimeerde in de onmogelijkheid wordt gebracht om de bewijselementen te betwisten. Zijn recht op een eerlijk proces is dan ook geschonden (artikel 6.1 EVRM).

Om die redenen is de Kamer van Beroep van oordeel dat het bewijs van de inbreuken niet werd geleverd. De vordering van de geïntimeerde is ongegrond.

De bestreden beslissing wordt dan ook vernietigd.

*
* *

OM DIE REDENEN,

Ontvangt het hoger beroep,

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar.

Vernietigt de bestreden dd. 20 februari 2004 van het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

Opnieuw wijzende :

Verklaart de tenlasteleggingen niet bewezen.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 14 december 2015 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- De heer Vincent Dooms, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin Volcke, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

M. VOLCKE

V. DOOMS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Dooms, magistraat-voorzitter, dokter Marc Dubois en dokter Eva Traey, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Miek Peeters en mevrouw Ingrid Nolis, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van verplegingsinstellingen.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier in de Kamer van beroep.

